

www.galarna.si

Lorraine Heath: *Between the Devil and Desire*

Prevod: Maša Zupančič

Copyright © 2009 by Jan Nowasky

Published by arrangement with HarperCollins Publishers.

© za Slovenijo: Hiša knjig, Založba KMSŠ 2015

Vse pravice pridržane.

Brez predhodnega pisnega dovoljenja je prepovedano uprizarjanje, reproduciranje, distribuiranje, dajanje v najem, javna priobčitev, predelava ali druga uporaba tega avtorskega dela ali njegovih delov v kakršnemkoli obsegu ali postopku, vključno s fotokopiranjem, tiskanjem, javnim interaktivnim dostopom ali shranitvijo v elektronski obliki.

Ilustracija na naslovnici: Shutterstock

Distribucija: Avropa AS d. o. o.,

p. p. 168, 4290 Tržič

Tel. +386 (0)59 932 107

www.galarna.si

CIP - Kataložni zapis o publikaciji

Univerzitetna knjižnica Maribor

821.111-(73)-3

HEATH, Lorraine

Med grehom in poželenjem / Lorraine Heath ; [prevod Maša Zupančič]. - Žepna izd. - Maribor : Hiša knjig, Založba KMSŠ, 2015

500 izv. - Prevod dela: Between the Devil and Desire

ISBN 978-961-6958-91-2 (broš.)

COBISS.SI-ID 83399681

Lorraine Heath

**Med grehom in
poželenjem**

Prevod:

Maša Zupančič

Posvečeno Nathanu.
Ko sva bila še mlada in naivna,
sva si zastavila visoke cilje.
Vedno sem te dražila,
da so malopridneži v mojih delih
nastali po tvoji podobi.
A dragi, vedno si bil in boš
moj junak.

Uvod

Iz dnevnika Jacka Dodgerja

Ko sem bil star pet let, me je moja mati prodala. Tega ji nisem nikoli zameril; že takrat sem namreč vedel, da lahko lakota in strah prisilita človeka, da počne stvari, za katere si ne bi nikoli mislil, da jih je sposoben storiti. V novih okoliščinah, v katerih sem se znašel, sem hitro spoznal, da hudič nosi gosposka oblačila, zato sem zbežal, saj sem bil prepričan, da mi bo bolje na ulici kot v razkošni hiši, kjer fina gospôda hlinijo dostojnost.

Nisem bil dolgo sam, saj sem naletel na zloglasno tolpo otroških tatov, ki jih je vodil star lisjak, znan po imenu Feagan. Naučil me je, da lahko s pravo pripravo ukradeš vse. Moje spretnosti in moja odločenost, da uspem in tako preživim, so bile brez primere in kmalu sem zrastel v njegovih očeh. Ljubkovalno me je klical Dodger, in ko sem imel osem let, sem večino večerov presedel z njim ob ognju, kadil glineno pipo, pil gin

in požiral koščke modrosti, ki jih je delil le z redkimi.

A mojo dlan je vseskozi srbelo in bila je željna vedno novih kovancev. Nekega dne mi je urejen gospod ponudil šest penijev, če zvabim tričlansko družino visokega stanu v zakotno ulico. To mi je uspelo z lažnimi solzami in lažjo, da moja mati umira. Moškega in njegovo ženo so takoj ubili, fant pa je pobegnil. To, čemur sem bil priča, me je prestrašilo in odhitel sem za fantom, saj sem se bal, da enaka usoda, kot je doletela njegove starše, čaka tudi naju. Sledil sem mu v drugo ulico, kjer se je zgrudil na tla, zvil v klobčič in jokal. Za takšne neumnosti nisva imela časa. Na moje olajšanje me ni prepoznal. Verjetno zaradi šoka. Uničil sem njegova oblačila in njegovo osebnost ter ga prepričal, da ga lahko rešim.

Ime mu je bilo Lucian, a to je zvenelo preveč snobovsko, zato sem ga predstavil kot Luka. Feagan mi je izročil tri penije, ker sem pripeljal novinca. Kar lep dnevni zaslužek, pa čeprav zaradi tega, kar se je zgodilo, tisto noč nisem zatisnil očesa.

Čeprav sem bil le dve leti starejši, sem se čutil odgovornega za tega fanta. Ko so ga ujeli pri kraji, sem mislil, da ga lahko rešim. Tri mesece sva preživela

v zaporu. Znamenje, ki sva ga dobila v zaporu, je okrepiło najino prijateljstvo in postala sva neločljiva.

Vse do tistega večera, ko je ubil človeka.

Imel je štirinajst let in čakal je na sojenje, ko je grof Claybournski potrdil, da je Luke njegov dolgo izgubljeni vnuk. Predali so ga v oskrbo starega gospoda. Lukova sreča je kmalu postala tudi moja. Stari gospod je k sebi vzel tudi mene. Nenehno sva bila v konfliktu. Prizadeval si je, da bi me spremenil v gentlemana, a jaz sem raje ostal baraba. To se mi je zdelo bolj pošteno.

Ko sem imel devetnajst let, me je odvetnik obvestil, da imam anonimnega dobrotnika, ki do mene goji velika pričakovanja in mi želi podariti deset tisoč funtov ter tako poskrbeti za mojo prihodnost. Nikoli se nisem spraševal, kdo je bil ta dobrotnik, saj sem bil prepričan, da je bil Lukov stari oče, ki se me je skušal znebiti, ne da bi pri tem razočaral svojega vnuka. Dovolj dolgo sem živel na ulici, da sem spoznal, da je treba denar investirati v pregreho. Kupil sem stavbo in jo spremenil v ekskluziven igralniški salon.

In tako sem se dokopal do premoženja, ki je močno presevalo pričakovanja mojega dobrotnika – ali

LORRAINE HEATH

kogarkoli drugega. A ne glede na to, koliko denarja sem zaslužil, ga nisem imel nikoli dovolj. Vedno sem bil lačen naslednjega kovanca. Storil bi vse, prav vse, da bi ga dobil.

Prvo poglavje

London

1851

Hudič se je odzval na vabilo. Ko je sedela poleg njega v knjižnici, Olivia Stanford, vojvodinja Lovingdonska, ni vedela, ali naj bo zgrožena ali očarana. Bil je zanimiv človek, in čeprav je v zvezi z njim slišala veliko umazanih zgodb, ga pred današnjim večerom še nikoli ni srečala.

Njegovi črni, skuštrani lasje, ki so se nagajivo vili prek njegovih širokih ramen, so kazali na željo po uporabi proti družbenim omejitvam. Dekadentno življenje, slabe življenjske navade in eksces so na njegovem obrazu zarisali ostre linije. A bil je čeden na surov način kot razbrazdana obala ob zori, ki s svojo lepoto človeku jemlje dih.

Umaknila je pogled s pojave, ki jo je prevzela v trenutku, ko je stopila v knjižnico in se seznanila z vražjim Jackom Dodgerjem.

Njegov igralniški salon je ponujal zabavo številnim aristokratom. Sestre, žene in matere so poslušale zgodbe o razvratnostih, ki so se dogajale v hiši Jacka Dodgerja, ki so jim jih pripovedovali bratje, soprogi in sinovi, ko so se v zgodnjih jutranjih urah vrnili domov. Ženske so si seveda diskretno izmenjevale zgodbe ob čaju in tako se je sloves Jacka Dodgerja, pa tudi njegovega salona, širil med uglednimi damami, ki ne bi smele vedeti za takšne nespodobne reči. Ženske so ga sovražile in sovražile so možnost, ki jo je nudil moškim v njihovem življenju, da ubežijo vsemu dobremu in spodobnemu, vendar pa nobena izmed njih ni mogla zanikati privlačnosti moških, ki so tako predani grehu.

Ko je sedela poleg njega, se je Olivia vedno bolj zavedala njegove surove spolne privlačnosti. Prepričana je bila, da mu ženske brez besed sledijo v njegovo spalnico. Od njega se je širil vonj po tobaku in viskiju in zalotila se je, na njeno večno sramoto, da jo ta skrivnostni moški vonj privlači. Vse na njem je namigovalo na prepovedane užitke.

Bil je prava stvaritev hudiča.

Nosil je celo hudičevo znamenje, ki je bilo jasno vidno na notranji strani njegovega desnega palca, saj se je požvižgal na lepo vedenje in ni nosil rokavic, tako da so njegovi dolgi prsti viseli čez naslon naslonjača. Čeprav so prakso označevanja zločincev že opustili, je Olivia vedela, da črka T, vžgana v njegovo meso, pomeni, da je sedel v kehi zaradi tatvine. Do tistih, ki so jemali, kar jim ni zakonito pripadalo, ni bila prav tolerantna.

Kljub njegovi dvomljivi preteklosti in poklicu ni mogla zanikati uglajenosti njegovih oblačil. Očitno jih je sešil najboljši krojač v Londonu, a rdeč telovnik iz brokata, ki ga je nosil pod črnim suknjičem, je bil povsem neprimeren za ta žalostni dogodek: branje oporoke njenega pokojnega moža.

To, da je Lovingdon vztrajal, da je pri branju oporoke prisoten tudi zloglasni Jack Dodger, je bilo nezaslišano. Kako je sploh poznal tega lopova? Kolikor ji je bilo znano, ni nikoli obiskal Dodgerjevega igralniškega salona. Vendar pa je vanj precej pogosto zahajal njen brat, pokojni vojvoda Avendalski, in ji tako omogočal, da je prispevala

velik delež k repertoarju pohujšljivih zgodbic, ki so krožile med damami.

Lovingdon je bil precej kreposten. V svoji hiši ni imel alkohola, in kolikor ji je bilo znano, se vino nikoli ni dotaknilo njegovih ustnic. A za Jacka Dodgerja ni bilo mogoče trditi enako. Imel je najbolj polne ustnice, kar jih je kdaj videla na moškem, temno, temno rdeče, kot bi bile namočene v vrhunsko vino, in prepričana je bila, da so bile vajene okušanja vseh mogočih užitkov. Njegova usta so bila ustvarjena za zapeljevanje tudi najbolj krepostnih žensk v prepovedano poželenje. Zakaj bi ji sicer po glavi rojile nespodobne misli in bi se spraševala, kako bi bilo, če bi jo poljubil? Že dolgo ni več razmišljala o užitkih, ki jih je občutila ob poljubih – morda zato, ker jih je Lovingdon tako odločno zavračal. Zdaj pa si je predstavljala, kako se te ustnice igrajo z njenimi in jo zapeljujejo tako, kot je Lovingdonove niso nikoli.

Spet se je spraševala, zakaj je želel, da je Jack Dodger prisoten ob branju njegove oporoke.

A gospod Beckwith, odvetnik vojvode, ki je položil papirje na drugo stran mize, je vztrajal, da

temu dogodku prisostvujeta oba. In tako se je znašla tukaj ter kot vedno izpolnjevala svoje dolžnosti, pa če so bile še tako neprijetne. Od trenutka, ko je prišla na svet, je predanost dolžnostim upravljala z njenim življenjem. To je bil tudi razlog, da se je pri devetnajstih poročila z moškim, ki je bil več kot petindvajset let starejši od nje, saj se je njen oče dogovoril za poroko, in kot spoštljiva hči se je pokorila očetovim željam ne glede na lastna hrepenenja.

Lovingdon je bil od vsega začetka odkrit do nje. Ker je prihajal v leta, si je nadvse želel naslednika, in ker se je zavedal, da zakon z njim ni to, česar se je nadejala, ji niti ni bilo tako slabo. Pridobila si je njegovo spoštovanje in imela glavno besedo pri upravljanju gospodinjstva. In dal ji je čudovitega sina, čeprav ji ni mogel dati svojega srca.

Bila je prepričana, da bo Henry kot zakoniti dedič podedoval večino premoženja. Upala je, da ji bo Lovingdon z oporoko kot vdovščino zapustil hišo v Londonu, ki ji je bila tako pri srcu. A ta hiša je bila precej velika, kot vdovščina pa se običajno dedujejo manjše hiše. Vendar pa ni Lovingdon

nikoli kupil nobene druge hiše v Londonu. Če ta hiša ne bo pripadla njej, bo o tem, kjer bo pozneje prebivala, odločil njen sin – ko bo dovolj star, da bo lahko skrbel za takšne stvari. A zdaj je imel šele pet let in vse, kar ga je zanimalo, je bilo to, da mu Olivia pred spanjem bere.

Odvetnik je končno sklenil roke na vrhu kupa papirjev in dvignil pogled proti obema prisotnima. Njegovi temni lasje so bili že nekoliko osiveli. Njegove modre oči so se zaradi očal zdele večje, kot so bile v resnici, in dajal je vtis, da ve veliko več od povprečnega človeka. »Gospod Dodger, rad bi se vam zahvalil, ker ste si kljub natrpanemu urniku vzeli čas in se nama pridružili,« je rekel svečano, kot se za takšen dogodek spodobi.

»Lahko kar začnemo? Čaka me še nedokončan posel.« Glas Jacka Dodgerja je bil raskav, kot da bi večino življenja kričal, dokler se mu ni grlo povsem izsušilo. Kljub temu pa je izžareval prijetno toplino, ki si je Olivia ni znala pojasniti. Lahko si je predstavljala, kako šepeta ženski v uho in jo vabi v skušnjava.

»Seveda,« je odgovoril gospod Beckwith. V roke

je vzel dolgo listino. »Oporoka vsebuje precej pravne terminologije, ki je, če dobim vajino dovoljenje, ne bom prebral.«

»Povejte mi le, zakaj zaboga sem tukaj, da lahko potem grem.«

Olivii je vzelo sapo. Jack Dodger jo je prezirljivo pogledal in ji tako sploh prvič, odkar sta se seznanila, namenil svojo pozornost.

»Za božjo voljo, ne bodite tako osupli.«

Ob njegovem raziskujočem pogledu je Olivia začutila potrebo, da preveri, ali so vsi gumbi na njeni obleki zapeti.

»Prosila bi vas, da v moji hiši ne uporabljate vulgarnega jezika. Če mislite biti bogokletni, bom zapustila ta prostor.«

»Preklete vseeno mi je, ali ostanete ali ne.«

»Gospod Dodger,« se je vmešal gospod Beckwith, čigar glas je nakazoval, da ima morda tudi on pridržke glede prisotnih oseb, »vojvoda je vztrajal, da sta navzoča oba. Zdaj pa bom kar se da hitro prešel na bistvo, preden izgubite potrpljenje.« Odkušljal se je in začel brati: »Jaz, Sidney Augustus Stanford, vojvoda Lovingdonski, markiz

Ashleighski in grof Wyndmerski, pri polni zavesti in dobrem zdravju zapuščam svojemu zakonitemu sinu in nasledniku Henryju Sidneyju Stanfordu vse posesti ter premoženje in prihodke, ki izhajajo iz njih.«

Olivia je zadovoljno prikimala. To je bilo v skladu z njenimi pričakovanji. Navedba tega v oporoki je bila zgolj formalnost.

»Svoji vdani ženi Olivii Grace Stanford, vojvodinji Lovingdonski, materi mojega naslednika ...«

Zadrževala je solze in si želela, da Jack Dodger ne bi bil priča temu delu branja oporoke. Zadnje besede njenega moža, namenjene njej, so bile zasebne in osebne narave.

»... zapuščam sklad, ki bi ji moral, če ga bo pravilno upravljala, prinašati dva tisoč funtov letno do konca življenja. Gospodu Jacku Dodgerju ...«

Olivia si je komaj uspela priznati razočaranje, ker ji ni zapustil hiše v Londonu, in že je bila njena pozornost namenjena dejstvu, da bo končno izvedela razlog za to absurdno srečanje z Jackom Dodgerjem.